

BEST SELLER ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

SARAH ADAMS

Οι
ΚΑΝΟΝΕΣ

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΣΠΑΝΕ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Νοέλα Ελιασά

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1

Νόρα

Μερικές φορές η ζωή είναι σαν ένα κουτί σοκολατάκια και άλλες σαν ένα κουτί σοκολατάκια παρατημένο όλη μέρα στον ήλιο.

Η σημερινή μέρα, όπως φαίνεται, μοιάζει δυστυχώς με χαλασμένη σοκολάτα. Όχι μόνο πάτησα μια τσίχλα με τα αγαπημένα μου παπούτσια στον δρόμο για τη δουλειά, αλλά επίσης άνοιξα τον υπολογιστή μου και βρήκα ένα πολύ ανησυχητικό μέιλ.

«Νοκ νοκ» λέω στην αφεντικίνα μου, τη Νικόλ Χαρτ, μπαίνοντας διστακτικά στο γραφείο της για να της μιλήσω για το προαναφερθέν μέιλ.

Η αλήθεια είναι πως πάντα μπαίνω λίγο διστακτικά στο γραφείο της επειδή, πώς να το πω, αυτή η γυναίκα αποπνέει μια δύναμη που τρομάζει. Δεν είναι τυχαία η διευθύνουσα σύμβουλος της εταιρείας. Μαζί μου είναι ευγενική (με τον τρόπο της), αλλά ταυτόχρονα ένας σίφουνας αποπεποίησης. Όταν η προσοχή της στρέφεται πάνω σου, εύχεσαι να είχες κράνος και ασπίδα.

Σήμερα, κάθεται στο γραφείο της με μια άψογη γκρι ριγέ φούστα και μια σατέν μπλούζα. Έχει ζουμερά, κατακόκκινα χείλη και ξανθά, ίσια μαλλιά, πιασμένα σε μια πυκνή αλογοουρά, που ως διά μαγείας καταλήγει σε κυματιστές τούφες. Ωστόσο, τα επιφανειακά χαρακτηριστικά της δεν είναι τίποτα παρά μια παραπλάνηση. Τα μάτια της είναι αυτά που δείχνουν την πραγματικότητα. Την τρομακτική δύναμη αγριόγατας. Χάρη στο κοφτερό μυαλό της, έχει γίνει η κορυφαία μάνατζερ του χώρου μας και κλείνει συμβόλαια με πελάτες όπως ο Νέιθαν Ντόνελσον, ο διάσημος επιθετικός των LA Sharks του NFL. Αυτή η γυναίκα είναι τετραπέρατη και επικεντρωμένη στη δουλειά της. Αποτελεί έμπνευση.

«Πες μου, σε παρακαλώ, ότι μου ζητάς να μπεις και ότι δεν είναι η αρχή κάποιου αστείου».

«Θα μπορούσα να σου το πω, αλλά θα ήταν ψέματα».

Η Νικόλ με κοιτάζει αυστηρά και χαμογελάω. Δουλεύουμε αρκετό καιρό μαζί για να ξέρει ότι δεν πρόκειται να φύγω μέχρι να τελειώσω.

«Ποιος είναι;» ρωτάει σαν να βρίσκεται στον οδοντίατρο για απονεύρωση.

«Ο Μηπωσθές».

«Ποιος Μηπωσθές;»

«Μήπως θες ένα χαμόγελο να φωτίσει τη μέρα σου;» Της χαρίζω το εν λόγω χαμόγελο και μπαίνω στο γραφείο της.

Σηκώνει τα μάτια από το πληκτρολόγιο και το βλέμμα της περνάει από τα καστανοκόκκινα μαλλιά μου μέχρι τα κίτρινα σνίκερς μου, επιστρέφοντας ξανά στο πρόσωπό μου. Δεν της ξεφεύγει τίποτα. Είναι σαν δολοφόνος που

μόλις εντόπισε το αδύναμο σημείο του στόχου της. *Θεέ μου, πόσο θα ήθελα να είμαι κι εγώ έτσι.*

Δεν δίνει καμία σημασία στο καταπληκτικό αστείο μου. «Πόσα τέτοια παπούτσια έχεις;» Αναφέρεται στα κατακίτρινα σνίκερς μου.

«Τέσσερα. Το πρωί φορούσα τα κόκκινα, αλλά πάτησα μια τσίχλα και αναγκάστηκα να φορέσω αυτά». Σηκώνω το πόδι μου και το κουνάω καμαρωτά. «Μύριζε υπέροχα, αλλά έκανε έναν φρικτό ρουφηχτό ήχο».

«Σίγουρα ο Μάρτι θα είπε διάφορα όταν τα είδε. Θες να τον καταδιαίσω;» Τα μάτια της είναι στο πληκτρολόγιο. Κατά παράξενο τρόπο μπορεί να μιλάει γράφοντας ταυτόχρονα. Το θέμα με τη Νικόλ είναι ότι γαβγίζει, αλλά... δαγκώνει κιόλας. Μόνο όμως αυτούς που απειλούν τους ανθρώπους της. Και, παρόλο που θέλει να προσποιείται ότι δεν σημαίνω τίποτα γι' αυτήν, έχει δείξει καθαρά ότι είμαι μία από τους ανθρώπους της.

Στραβομουτσουνιάζω στην αναφορά του χειρότερου άντρα σε αυτό το γραφείο. Είναι όλοι τους αδιάφοροι και δείχνουν να με αντιπαθούν που έχω μπει στην αντροπαρέα τους, όσα σακουλάκια Skittles κι αν αφήνω στο σαλονάκι, αλλά ο Μάρτι είναι μακράν ο χειρότερος. *Ο νούμερο ένα σοβινιστής.*

Σηκώνω έναν ώμο. «Μόνο ότι τα κίτρινα είναι ακόμα πιο φριχτά από τα κόκκινα κι ότι κάποια στιγμή πρέπει να αρχίσω να ξοδεύω τον μισθό μου σε ρούχα πιο κατάλληλα για γραφείο».

«Δεν έχει άδικο για το χρώμα» λέει κοιτώντας με λοξά. «Αλλά μόνο εγώ επιτρέπεται να κριτικάρω το ντύσιμό σου.

Όχι ένας άντρας που δεν θα ξεχώριζε ένα καλό κοστούμι ακόμα κι αν τον χτυπούσε στη μούρη».

«Κι έχεις απόλυτο δίκιο» λέω χαρωπά. «Ωστόσο, δεν ήρθα γι' αυτό».

Όταν άρχισα να δουλεύω εδώ πριν από δύο χρόνια ως ασκούμενη της Νικόλ, έδειχνε καθαρά ότι απεχθανόταν την παρδαλή γκαρνταρόμπα μου. Αλλά τον τελευταίο χρόνο έχω προαχθεί σε συνεργάτη της και έχω αποδείξει την ικανότητά μου σε αυτόν τον χώρο, κερδίζοντας ως εκ θαύματος τον σεβασμό της. Τώρα πια δεν μου λέει τι να φοράω. Αντίθετα, διαολοστέλνει τους άλλους για λογαριασμό μου, εφόσον εγώ δυσκολεύομαι να μιλάω άσχημα στους ανθρώπους.

Σήμερα φοράω ένα στενό, μήκους τριών τετάρτων, κιτρινόλευκο μπλέιζερ σε σχέδιο ψαροκόκαλο και μια γαλάζια πλισέ φούστα. Έχω δέσει το συνολάκι με ένα μακό των Rolling Stones, και παρόλο που είμαι σίγουρη ότι φρίττει, δεν λέει τίποτα. Μου λείπει λίγο η εποχή που θα έλεγε κάτι του τύπου: *Μοιάζεις με βιβλιοθηκάριο που προσπαθεί να δείχνει κουλ*. Η θρασύτατη Νικόλ ήταν χάρμα οφθαλμών.

«Να μου πεις αν ο Μάρτι σχολιάσει ξανά τα ρούχα σου. Θα χαρώ πολύ να του χώσω τα κίτρινα παπούτσια σου στον κώλο».

«Γι' αυτό ακριβώς σε φοβάμαι και σε λατρεύω ταυτόχρονα, υπέροχη πολεμίστρια θεά μου. Ωστόσο, θα προτιμούσα να κρατήσω τα παπούτσια μου μακριά από τον κώλο του Μάρτι. Βασικά, ήρθα γιατί θέλω να μιλήσουμε για ένα μέιλ που μόλις έλαβα».

Η Νικόλ σταματάει επιτέλους να πληκτρολογεί και

στρίβει την καρέκλα της αναστενάζοντας σαν να υποφέρει. Σταυρώνει τα λεία (αποτριχωμένα με κερί... το ξέρω επειδή εγώ της έκλεινα τα ραντεβού όταν ήμουν ασκούμενη) πόδια της και στηρίζει το πιγούνι της στο χέρι, ακουμπώντας κομπά τον αγκώνα της πάνω στο γραφείο.

«Νομίζω πως έχει γίνει κάποιο λάθος» συνεχίζω, στριφογυρίζοντας νευρικά πάνω στα συννεφάκια μου (έτσι αποκαλώ αυτά τα ονειρεμένα παπούτσια), καθώς εκείνη με κοιτάζει στενεύοντας τα μάτια.

«Σταμάτα να έχεις δεύτερες σκέψεις για τον εαυτό σου, Μακ. Είσαι έτοιμη γι' αυτό το βήμα. Έχεις δουλέψει σκληρά για να φτάσεις εδώ και αξίζεις την προαγωγή» μου λέει με έναν τόνο που δεν σηκώνει αντιρρήσεις.

Έχει δίκιο. Πράγματι έχω δουλέψει σκληρά, και χωρίς να θέλω να περιαυτολογήσω, πιστεύω ότι έχω κερδίσει αυτή την προαγωγή με την αξία μου. Στην πραγματικότητα, ήταν το όνειρό μου από τότε που πήγαινα τα Σαββατοκύριακα στον μπαμπά μου και καθόμασταν στον καναπέ παρακολουθώντας όποιο άθλημα έπαιζε η τηλεόραση εκείνη τη στιγμή. Εκείνες τις λίγες ώρες, μου μιλούσε για τη ζωή του και ένιωθα πολύ κοντά του. Η σχέση μου με τον μπαμπά μου δεν κράτησε, αλλά το όνειρό μου να γίνω αθλητική μάνατζερ συνεχίστηκε σε όλο το λύκειο, το πανεπιστήμιο, το μεταπτυχιακό, την πρακτική άσκηση και τώρα τελευταία, δουλεύοντας ως βοηθός της Νικόλ.

Όχι, το πρόβλημα δεν είναι αν θα προαχθώ σε κανονική μάνατζερ δίχως την κατάλληλη εκπαίδευση.

Το λάθος είναι ότι μου αναθέτει τον Ντέρεκ Πέντερ, τον επιθετικό των LA Sharks.

«Δεν έχω δευτερες σκέψεις» λέω στη Νικόλ. «Θα έλεγα ότι έχω τρίτες και τέταρτες σκέψεις. Πνίγομαι από τις σκέψεις. Είσαι σίγουρη ότι θα μπορούσα να συνεργαστώ με τον κύριο Πέντερ;»

Δεν ρωτάω αυτό που θέλω πραγματικά να ρωτήσω. Αλλά δεν είμαι σίγουρη αν θα έπρεπε να πω όλη την αλήθεια. Αν μου έχει μάθει κάτι η Νικόλ, αυτό είναι ότι, για να πετύχεις σε αυτόν τον χώρο, πρέπει να παίζεις τα χαρτιά σου σωστά – και το μυστικό για να το κάνεις είναι να μην τα δείχνεις πολύ νωρίς.

Η Νικόλ όμως διαισθάνεται ότι κάτι κρύβω και αρχίζει να χτυπάει τα κόκκινα νύχια της στο γραφείο. «Εσύ τρέμεις από το άγχος – τι είναι αυτό που δεν με ρωτάς;»

«Απλώς ανησυχώ ότι στον Ντέρεκ είπαν πως θα συναντήσει έναν *Μακ*, όχι τη *Νόρα Μακένζι*, και μπορεί να περιμένει κάποιον τελειώς διαφορετικό». Είναι η αλήθεια. Απλώς η μισή. Κρύβω λίγο περισσότερο τα χαρτιά μου.

«Θες να βεβαιωθείς ότι δεν θα περιμένει κάποιον άντρα;»

Όχι ακριβώς. Αλλά και αυτό. Όλοι στο γραφείο με φωνάζουν Μακ αντί Μακένζι. Δεν μου πολυαρέσει, αλλά έχω μάθει να το ανέχομαι, διότι η θλιβερή αλήθεια είναι πως, στον χώρο μας, οι αποδέκτες των μείλ έχουν την τάση να λένε ναι πιο συχνά όταν με περνούν για άντρα. Στον κόσμο των σπορ κυριαρχούν οι πιο μισογύνηδες άντρες (όπως ο Μάρτι, ας πούμε) και οι γυναίκες δουλεύουν δύο φορές πιο σκληρά για να κερδίζουν τον ίδιο σεβασμό. Είναι σκέτο μπάχαλο.

«Θα ήθελα απλώς να ξέρω τι ακριβώς είπες για μένα στον Ντέρεκ – στον κύριο Πέντερ εννοούσα. Το... το ότι

δέχεται να υπογράψει με μια άπειρη μάνατζερ μου φαίνεται πολύ καλό για να είναι αληθινό και θέλω να βεβαιωθώ ότι έχει καταλάβει σωστά».

Κουνάει περιφρονητικά το χέρι της. «Μην ανησυχείς. Χρησιμοποίησα όλες τις αντωνυμίες και του είπα ότι είσαι νέα, αλλά ότι, εφόσον σε εκπάιδευσα εγώ, μπορεί να μείνει ήσυχος ότι σε δίδαξε η καλύτερη» –*πάλι αυτή η φοβερή και τρομερή αυτοπεποίθηση*– «κι ότι, αν είναι έξυπνος, θα σε αρπάξει πριν προλάβεις να εκτοξεύσεις την καριέρα κάποιου άλλου».

Η καρδιά μου φτερουγίζει από χαρά. Αλήθεια τα είπε όλα αυτά; Τα εννοεί; Η Νικόλ δεν μοιράζει εύκολα κομπλιμέντα, κι έτσι δεν φανταζόμουν ότι πίστευε κάτι από αυτά για μένα.

«Πω πω... Σ' ευχαριστώ» λέω, προσπαθώντας να μη συγκινηθώ, αλλά μάταια. Σμίγω τα χείλη και αμέσως καταλαβαίνει γιατί.

Ζαρώνει τη μύτη της. «Μη μου πεις ότι θα κλάψεις;»

Κρατάω τα χείλη μου σφραγισμένα και κουνάω αρνητικά το κεφάλι, παρόλο που νιώθω τα δάκρυα να λιμνάζουν κάτω από τα βλέφαρά μου. Ωχ όχι, κατεβαίνουν στις βλεφαρίδες μου. Ετοιμαστείτε, παιδιά, θα ανοίξουν οι βρύσες!

Η Νικόλ μουγκρίζει γυρίζοντας πάλι στο λάπτοπ της. «Ξέρεις καλά ότι δεν μπορώ τέτοια στο γραφείο μου. Πιστεύω σ' εσένα, Μακ, και ευχαρίστως θα σε βοηθήσω να πετύχεις». Πληκτρολογεί μιλώντας πάλι. Μα πώς στο καλό το κάνει; «Ο Ντέρεκ Πέντερ θα αντιμετωπίσει πολλά εμπόδια τους επόμενους μήνες. Η καριέρα του είναι εντελώς στον αέρα. Ίσως χρειαστεί να γίνει κάποια μεταγραφή ή διαπραγ-

μάτευση συμβολαίου, καθώς και κάποιος έλεγχος των αρνητικών σχολίων που σίγουρα θα εμφανιστούν στα μίντια όσο πλησιάζει η σεζόν. Είσαι έτοιμη για κάτι τέτοιο;»

Βασικά, μου 'ρχεται να ξεκαρδιστώ στα γέλια, διότι, *όχι*, δεν είμαι έτοιμη. Αλλά όχι επειδή δεν μπορώ να διαχειριστώ κάποιο από τα παραπάνω. Στην πραγματικότητα, η ιδέα να αντιμετωπίσω μεγάλα εμπόδια στην αρχή της καριέρας μου με γεμίζει χαρά. *Προσμονή*. Λατρεύω τις ωραιές προκλήσεις. Και εφόσον ο Ντέρεκ Πέντερ –ο πιο θυρλικός επιθετικός της εποχής μας στο επαγγελματικό ποδόσφαιρο– επιστρέφει αυτή τη σεζόν από έναν σοβαρό τραυματισμό στον αστράγαλο, που θα μπορούσε να είχε τερματίσει την καριέρα του, αυτή η πρόκληση είναι η μεγαλύτερη όλων.

Όχι, το πρόβλημα είναι πως δεν μπορώ να αντιμετωπίσω τον ίδιο. Τον άντρα που ακόμη ονειρεύομαι ενώ δεν θα έπρεπε.

Ανοιγοκλείνω γρήγορα τα μάτια για να διώξω τα δάκρυα. «Σ' ευχαριστώ, Νικόλ. Είμαι ενθουσιασμένη για την ευκαιρία. Σου χρωστάω αιώνια αγάπη και φιλία». Ντρέπομαι που παραδέχομαι πόσο πολύ θα ήθελα να μου ανταποδώσει αυτό για τη φιλία.

Το μόνο που λέει όμως είναι: «Κόψε σε παρακαλώ τις σαχλαμάρες για αγάπες και φιλίες. Δεν σου κάνω χάρη με το σπαθί σου τα κέρδισες όλα. Ξέρεις ότι είσαι η πρώτη στην ιστορία της εταιρείας που έχει κλείσει τόσα συμβόλαια; Και σίγουρα είσαι η πρώτη που κατάφερε να βρει και να κλείσει αθλητή για λογαριασμό μου».

Η αλήθεια είναι πως αυτό έγινε κατά τύχη, όταν πέτυχα στο μανάβικο έναν δημοφιλή μπασκετμπολίστα και του

έκανα ένα κομπλιμέντο για τα τρομερά σνίκερς του και την καταπληκτική του απόδοση σε έναν αγώνα που είχε παίξει την προηγούμενη εβδομάδα. Το ένα έφερε το άλλο και το πρωί της Δευτέρας βρέθηκε να υπογράφει συμβόλαιο στο γραφείο της Νικόλ. Πολύ ωραίος τύπος. Κουτούλησε το κεφάλι του στην κάσα της πόρτας την ώρα που έφευγε.

«Τώρα όμως» συνεχίζει η Νικόλ «θα δούμε πραγματικά τι αξίζεις, γιατί θα είσαι μόνη σου στον σκληρό κόσμο των αθλητικών μάντζερ και δεν υπάρχει περιθώριο να τα κάνεις θάλασσα».

Σκούρα τα πράγματα. Καθόλου καλό αυτό.

«Εντάξει, λοιπόν, δεν είναι χάρη, αλλά θες να είμαστε κολλητές. Κατάλαβα» προσθέτω χαιρετώντας στρατιωτικά, και χαίρομαι που έχει γυρίσει στον υπολογιστή της και δεν με βλέπει, γιατί θα εκνευριζόταν ακόμα περισσότερο. Και η αλήθεια είναι πως θέλω πολύ να με συμπαθεί η Νικόλ. Διότι, παρόλο που μου αρέσει να έχω για κολλητή τη μαμά μου (είναι όντως καταπληκτική), αρχίζω να νιώθω ότι ήρθε η ώρα να κάνω μερικούς φίλους.

Βασικά, το να κάνω φίλους είναι εύκολο. Το δύσκολο είναι προφανώς το να τους κρατάω.

Βγαίνω από το γραφείο της Νικόλ και ως εκ θαύματος γυρίζω στο γραφείο μου –αν μπορεί κανείς να αποκαλέσει γραφείο αυτή την αποθήκη με την τρύπα για παράθυρο– χωρίς να συναντήσω τον Μάρτι και τα τσιράκια του. Όταν μπαίνω μέσα, κολλάω όπως πάντα την πλάτη μου στον τοίχο για να φτάσω στην καρέκλα μου.

Αποφασισμένη να μετατρέψω τη μέρα που ξεκίνησε σαν χαλασμένη σοκολάτα σε ένα υπέροχο ζεστό ρόφημα,

αρχίζω να οργανώνω το γραφείο μου, διότι τίποτα δεν μου φτιάχνει περισσότερο τη διάθεση από το να τακτοποιώ και να ταξινομώ τα πράγματά μου ανά χρώμα. Μόλις μπαίνουν όλα στη θέση τους, ανοίγω τον υπολογιστή και διαβάζω πάλι το μείλ. Εξακολουθώ να πιστεύω ότι είναι λάθος. Μια παραίτηση. Ένας εφιάλτης.

Από στιγμή σε στιγμή, εγώ, η Νόρα Μακένζι, θα ξυπνήσω και τα αγαπημένα μου κόκκινα σνίκερ δεν θα είναι λερωμένα με τσιχλόφουσκα και η μεγάλη ευκαιρία της καριέρας μου δεν θα συνδέεται μ' *εκείνον*.

Μακ,

Σου έχω καταπληκτικά νέα. Η Νικόλ κι εγώ έχουμε εντυπωσιαστεί πολύ με τη δουλειά σου τώρα τελευταία (ειδικά με το συμβόλαιο της εταιρείας αθλητικών ρούχων που έκλεισες για λογαριασμό της Νικόλ όσο ήταν άρρωστη) και πιστεύουμε ότι είσαι πανέτοιμη να προαχθείς σε κανονική μάντζερ.

Ο Ντέρεκ Πέντερ, ο επιθετικός των Sharks, ο οποίος είμαι σίγουρος πως ήδη γνωρίζεις ότι είναι πελάτης μας, χρειάζεται νέο μάντζερ. Τα επτά χρόνια του στο NFL είχε τον Μπιλ Χοτζ. Δυστυχώς, αντιμετωπίζει κάποια ιατρικά προβλήματα, τα οποία δεν δύναμαι να συζητήσω αυτή τη στιγμή, και αναγκάζεται να παραιτηθεί. Θέλουμε να αναθέσουμε τον κύριο Πέντερ σε έναν νέο μάντζερ όσο το δυνατόν συντομότερα. Η Νικόλ δεν μπορεί προς το παρόν να αναλάβει άλλους πελάτες, αλλά τον διαβεβαίωσε ότι είσαι αξιόλογη μάντζερ και συμφώνησε να συναντηθείτε για να δει αν ταιριάζετε. Θα έρθει σήμερα στη μία. Παρόλο που γνωρίζουμε τα εμπόδια που θα αντιμετωπίσει στην αρχή της σεζόν, εξακολουθεί να

είναι ένας εξαιρετικός πρωταθλητής για το πελατολόγιό σου.
Συγχαρητήρια!

Τζόζεφ Νιούμαν
Ιδιοκτήτης και διευθυντής,
Sports Representation Inc.

Το μείλ είναι υπέροχο, υποστηρικτικό και όλα όσα ονειρενόμενοι για την καριέρα μου. Το πρόβλημα είναι ότι είμαι σίγουρη πως ο Ντέρεκ δεν έχει ιδέα ποιον πρόκειται να συναντήσει σήμερα. Αν ήξερε, αποκλείεται να είχε συμφωνήσει.

Διότι η τελευταία φορά που είδα τον Ντέρεκ, το αγόρι μου από το κολέγιο, ήταν η στιγμή που του είπα να χωρίσουμε.

Οι ΚΑΝΟΝΕΣ

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΣΠΑΝΕ

Δύο πρώην συμφοιτητές παραβιάζουν όλους τους κανόνες όταν ξανασυναντιούνται έπειτα από χρόνια. Αξίζει να δώσουν μια δεύτερη ευκαιρία στην παλιά τους σχέση;

Η καριέρα της Νόρα Μακένζι βρίσκεται στα χέρια του διάσημου ποδοσφαιριστή Ντέρεκ Πέντερ, που τυχαίνει να είναι και όμορφος και πρώην φίλος της από το κολέγιο. Η Νόρα δεν έληξε τη σχέση τους πολύ όμορφα τότε και τώρα εκείνος ετοιμάζεται να πάρει μια μικρή «φιλική» ρεβάνς. Είναι ο πρώτος πελάτης της ως μάνατζερ αθλητών και της κρατάει ακόμη κακία.

Αν η Νόρα Μακένζι, η πρώτη κοπέλα που του ράγισε την καρδιά, θέλει να γίνει μάνατζέρ του, ευχαρίστως θα την αφήσει. Το σχέδιο είναι απλό: θα κάνει τη ζωή της Νόρα δύσκολη. Γνωρίζει πώς να παίξει με τις αδυναμίες της και ξέρει πολύ καλά ότι εκείνη δεν θα τα παρατήσει τόσο εύκολα.

Αντί να υποχωρήσει, η Νόρα ξεκινάει το δικό της παιχνίδι. Έπειτα από μια τρελή νύχτα στο Λας Βέγκας, η Νόρα και ο Ντέρεκ καταλήγουν στο κρεβάτι παντρεμένοι. Αφού οι κανόνες είναι για να σπάνε, θα μπορέσει αυτή η νέα σχέση να σώσει τις καριέρες τους και να ξαναζωντανέψει την παλιά σπίδα;

